

SAMMENSLUTNING AF KIRKER I NORDINDIEN

av

OLUF EIE

Der skrives kirkehistorie i Indien i denne tid. Første søndag i advent vil 6 kirker i Nordindien slutte sig sammen i én kirke, der får navnet «Den Nordindiske Kirke». Begivenheden fejres ved en højtidelighed i byen Nagpur 29–30 november, og højdepunktet bliver advent-søndagsgudstjenesten med indvielse af ikke færre end 17 nye biskopper, der skal betjene kirkens 17 stifter. Kirken vil komme til at tælle op imod 1 million kristne.

For mange i Indien har spørgsmålet om kirkesammenslutninger været — og er — uhyre aktuelt. Man anser ikke alene samarbejde, men også sammenslutning for både ønskelig og nødvendig. Det må erkendes, at de gamle dages konkurrence og ufordragelighed mellem de forskellige missioner var en skamlet på Kristi kirke, og dette forhold må uden tvivl ofte have stået som en hindring for evangeliet. Desuden, — i et land, hvor kristne udgør mindre end 3 % af befolkningen med menigheder spredt ud over det mægtige land, — må det være ret indlysende, at et nært samarbejde eller sammenslutninger er vejen fremover.

I anledning af den forestående sammenslutning skrev redaktionen af National Christian Review i oktober 1969 således: «Den velkomne og voksende økumeniske bevidsthed overalt i kirken, situationen i vort land (Indien) overfor kirken, den påtrængende nødvendighed af et samlet vidnesbyrd for Kristus, den store udfordring til kirken i forligelsens tjeneste blandt mennesker, — alt dette taler tydeligt om et kald til forkyndelse i ord og gerning af én Herre, én tro og én dåb. Det må håbes, at Indiens kirker ikke i denne betydningsfulde tid vil svigte deres Herre».

Tanken om kirkesammenslutninger tog form i Trankebar i 1919, da man vedtog et manifest. Først efter lange forhandlinger

blev «Den Sydindiske Kirke» en virkelighed den 27. september 1947.

Så langt tilbage som i 1929–30 begyndte man at tale om kirkesammenslutning i Nordindien, og dialogen fortsatte i 40 år! De forhandlende kirker kom med en så forskellig baggrund og dogmatiske standpunkter, at man til tider næsten ikke kunne tro, at en sammenslutning skulle blive mulig; men nu står vi altså overfor, at det er ved at blive en realitet.

De sammensluttende kirker er følgende:

1. Den Forenede Nordindiske Kirke (The United Church of North India, presbyteriansk santalkirke.)
2. Den Nordindiske Baptist-Union (Baptist Union of North India).
3. Brødrekirken (Church of the Brethern).
4. Indiens Kirke (The Church of India).
5. Disciplenes Kirke (The Disciples Church).
6. Metodistkirken (Methodist Church, (British Conference)).

Glæden over en massiv tilslutning fra alle hold var stor; f. eks. gik rådet for Baptistkirken ind for sammenslutningen med så højt et stemmetal som 463 ud af 585 stemmeberettigede. Glæden var som sagt stor, og alle Indiens kirker blev opfordret til søndag den 11. januar 1970 at afholde takkegudstjenester ud over landet.

Men som et lyn fra en klar himmel kom et aldeles uventet skår i glæden godt et halvt år efter. Oprindeligt drejede det sig nemlig om 7 kirker, men ved et møde i Delhi i august 1970 vedtog Metodistkirken i Sydasi (Methodist Church of Southern Asia) (amerikansk forbindelse) ikke at gå ind i sammenslutningen. Der var 106 stemmer imod sammenslutning og kun 48 for.

Bestemmelsen, der vakte udbredt sorg og skuffelse, virkede som et alvorlig chok, fordi Metodistkirken på sin årlige konference så sent som i november 1969 havde bestemt at gå ind i sammenslutningen med ikke færre end 662 stemmer for og kun 298 imod.

Det var den største af de forhandlende kirker, der faldt fra i sidste øjeblik. Man spørger naturligvis: «Hvad var det, der efter

40 års forhandlinger fik denne kirke til pludselig at foretage en sådan ko-vending?»

Nogen oplysning får man i Metodistkirkens blad «The Indian Witness», hvor det bl. a. siges: De, der var imod sammenslutning, fremførte de sædvanlige spørgsmål angående sikkerhed for ejendomme og institutionernes fremtid, samt om en sikker pensionsordning, garanti for kvinders arbejde i kirken, ordination af kvinder og «håndspåbyggelse», og desuden ankede man over den endnu ikke fuldt udformede kirkeforfatning.

Det hævdes af de skuffede, at Metodistkirken ved sin skæbnesvangre beslutning, som man naturligvis indrømmer, den havde ret til at tage på god demokratisk vis, trods alt har påtaget sig et stort ansvar ikke alene for sin egen del, men for hele det indiske kristne samfund. En kommentar siger, at i sin iver for sin egen sikkerhed er det manges opfattelse, at man har forrådt de andre kirker. Man beklager også, at det skulle ske på en tid, da både den indiske kirke og den indiske nation trænger til samling mere end nogensinde før.

«Den 9. august 1970 vil indgå som en af de sorteste dage i Indiens kirkehistorie», hedder det.

Det er bemærkelsesværdigt, at problemet med ejendomme i denne forbindelse har spillet så stor en rolle. Indiens fattige befolkning er særdeles «besiddelses-bevidst». Ejendom er noget, de er vant til at kæmpe for, også på det private plan mod de stærkere og rigere. En kirke kan altså også, som i dette tilfælde, vige tilbage for at kaste sin ejendom i form af kirke- og skolebygninger med de dertil tilhørende landområder eller hvad det nu kan være, ind i en fælles pulje. Man bemærker også, at der er en angst for institutionerne. Disse, især hospitaler og skoler, er blevet et prestigespørgsmål for de enkelte kirker.

Institutionerne, der i reglen er godt drevne og ansete, er på en måde kirkens ansigt udefter. Desuden er en mængde kristne ansat ved institutionerne, og de kan måske frygte, at deres forhold m.h.t lønninger og andet, kan komme i fare, når man kommer til at tilhøre en større sammenslutning, der så må tage hensyn til den større enhed. Sådanne overvejelser tæller uden tvivl meget i et fat-

tigt samfund som det indiske, med stor arbejdsløshed og en hård kamp for det daglige brød for de fleste.

Den nordindiske Kirkes råd har højtideligt erklæret, at alle kirkes arbejdere vil blive behandlet på ansvarlig måde indenfor de midler, man har til rådighed; dog understreges det, at man selvfølgelig ikke kan give større garantier end de nu sammensluttede kirker har været i stand til, og at man i beregningerne må medtage den usikkerhed, der præger alle menneskelige forhold og sammenslutninger i en tid med store og hastige forandringer.

For de forskellige kirker foreslås oprettet værgeråd til at varetage vedkommende kirkes rettigheder med hensyn til ejendomme. Man lægger vægt på, at det bliver udtrykt klart, at den nye kirkesammenslutning bliver den juridiske arvtager af alle de sammensluttede kirkers ejendom.

Man mente at være kommet til forståelse angående dogmatiske problemer efter 40 års diskussion. Alligevel hævdede der sig røster mod f. eks. «håndspålæggelse», altså den forstående bispevielse, hvor den apostolske rækkefølge (*successio apostolica*) indføres i den nye kirke ved håndspålæggelse af anglikanske biskopper. Man var tidligere enige om for fredens skyld at gå med til denne form for bispevielse, således at den apostolske rækkefølges princip, der betyder så meget for den anglikanske kirke, skulle indføres i kirken med ét slag, og ikke som i «Den Sydindiske Kirke», hvor man fordelte processen over en længere årrække — ved de stadig nye ordinationer af biskopper, efterhånden som disse tiltrængtes. Trods alt glæder man sig. Det store skel mellem biskoppelige og ikke-biskoppelige er endnu engang overvundet, denne gang fuldstændigt.

Med hensyn til det doktrinære grundlag for den nye sammenslutning står en uforbeholden antagelse af Bibelen, gamle og nye Testamente, samt de to historiske trosbekendelser. Desuden holder man på et fast præsteembede. I kirkens øverste organ, synoden, skal der være en ligelig repræsentation af biskopper, presbytere og lægfolk, som det hedder.

Det understreges igen, at det, der binder kristne sammen, er stærkere end det, der adskiller. Det forsikres, at enhver menighed

har fuld frihed til at fortsætte sin tilvante gudstjenesteform og liturgi; ingen menighed vil blive påtvunget skikke eller ledere, man ikke ønsker.

Med hensyn til organisation benytter man i det hele taget meget de erfaringer, man har indhøstet i «Den Sydindiske Kirke» i de forløbne år, og «Den Nordindiske Kirke» venter at opretholde en nær kontakt med «Den Sydindiske Kirke» i tiden, der kommer.

En komité har udarbejdet en plan med grænserne for de 17 stifter. Kirkens organer bliver stiftet med en biskop som leder, derover regionale råd og øverst synoden. Et råd, der skulle vælge de nye biskopper, samledes for kort tid siden i den nordindiske bjergby, Pachmari; man valgte 17 fra mange forskellige egne af Nordindien. Fra dansk side vil mange sikkert glæde sig over, at der blandt de nye biskopper er en santal, Ruel Soren, der — udlånt af presbyterianernes santalkirke — i nogle år har været lærer ved den santalske præsteskole i Benagaria, som Dansk Santalmission er med til at drive. Ruel Soren får bopæl i Bhagalpur, byen ved Gangesfloden i den nordlige del af Santalistan.

Det kan beklages, at de lutherske kirker i Nordindien ikke har taget aktiv del i forhandlingerne. Der er flere årsager; en af dem er, at man har været optaget af egne problemer, så det ikke blev aktuelt at søge kontakt udefter.

En 21 mands komité, der blev nedsat til at varetage de oprindelige 7 kirkers interesser siger, at man har arbejdet sammen «som én familie». Man afsluttede forleden arbejdet med følgende udtalelse:

«Vi har været helt klar over, at vort arbejde stort set kun har været af forberedende art, og vi er klar over, at i alle ting, der angår «Den Nordindiske Kirkes» liv og vidnesbyrd, må kirken finde frem til sine egne konklusioner baseret på unionsplanen. Vi har lovet os selv at bede og arbejde for den store sag, vi gik ind for. Lad os bede om, at de sammensluttende kirker må lægge alt det til side, som tynger, og synden, som så let hilder os, og lad os med udholdenhed ile fremad i det kapløb, vi har foran os, mens vi retter vort blik mod Jesus, troens banebryder og fuldender».

Man er naturligvis klar over, at det hele ikke er gjort med en sammenslutning. Der ligger et arbejde foran med at forene kristne fra forskjellig side. Integreringen må nødvendigvis tage tid og kræve tålmodighet, overbærenhed og udholdenhet. De kristne kommer med forskjellig baggrund og en forskjellig åndelig arv, og dette må der varsomt tages hensyn til.

Problemet angående selvunderhold har optaget sindene meget. Målet skal være en udpræget indisk kirke, der også vil stræbe efter så hurtigt som muligt at blive uafhængig af økonomisk hjælp udefra. Den yderste grænse for at opnå dette mål har man sat til 10 år.

En mængde repræsentanter for kirker og missionselskaber har meldt sig som gæster ved højtideligheten og bispevielsen i Nagpur. Nogle af disse repræsentanter vil blive i Nagpur en tid for at forhandle med «Den Nordindiske Kirke»s ledelse angående en overenskomst mellem kirken og de hjemlande, der fortsat vil hjelpe kirken endnu en tid fremover med gode råd og økonomisk hjælp.

I det økumeniske samarbejde, og for Indiens kirke, vil «Den Nordindiske Kirke»s tilblivelse måske komme til at stå som en af de mest betydningsfulde begivenheder i vor tid. Den 29. november 1970 vil indgå som en af de glædeligste dage i indisk kirkehistorie.

Denne artikkel, som sto på kronikkplass i Kristeligt Dagblad for 7. okt. 1970, gjengis her med tillatelse av forf. og avisens redaksjon. — Red.